

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El feix de llenya

per SERRA MASSANA

Un dissortat minyó — orfe, solitari i pobre — en arribar l'hivern no tenia amb què escalfar-se i es pelava de fred.

Tots els veïns feien bons focs i es defensaven de la cruïda de l'estació a copia de llenya. Com que els boscos eren tan lluny...

havien de comprar-la als llenyataires que la cobraven a bon preu, i el minyó que no podia pagar-la, es quedava sense.

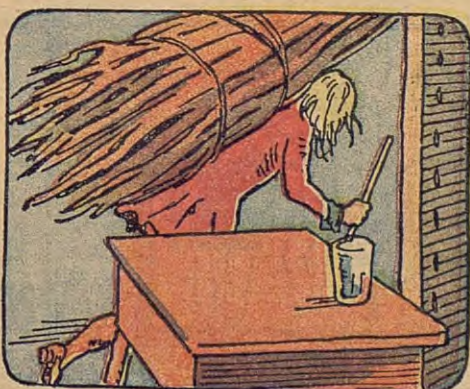
Un dia, però, volgué de totes pasades tenir-ne un feix i emprendre la llarga caminada que calia per arribar al bosc...

i allí feu un feix — el que es diu un senyor feix — amb força branca groixuda i troncs d'allò més macís, i un cop ben lligat amb una llarga corda, se'l carregà a l'esquena i cap a casa falta gent!

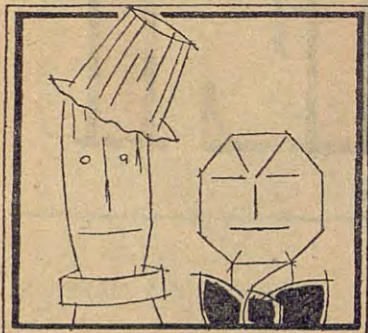
Mes a la tornada, com que anava carregat amb un pes tan formidable i el viatge per bé que era tan llarg com a l'anada ho semblava molt més, començà a suar de valent amb tot i el fred que feia.

I el minyó digué: — Es veritat que la llenya escalfa. — I des d'aleshores, sense gastar el fsix, traginant-lo solament d'un lloc a l'altre, el minyó s'escalfà tot l'hivern.

EL TAP

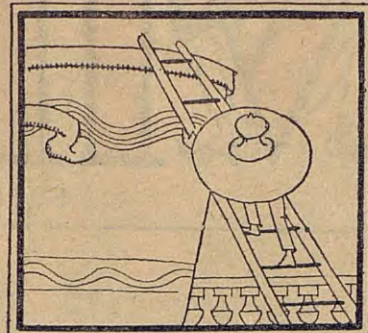
per PLANAS

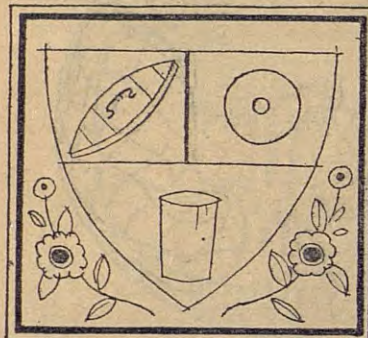
El tap no és d'allò que s'en pugui dir molt entenimentat. El més freqüent, és que sigui lleuger, lleuger com el suro o com certs caps, de vidre.

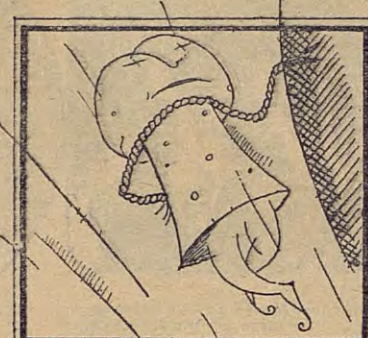
A voltes, no obstant, demostra una certa capacitat i fins un cert esperit... si tan ho apurem, fins tapa boques, però a les hores poc de tap li queda.

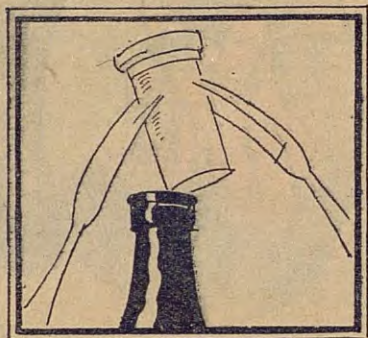
La estatura del tap és més aviat petita. Hom sap sobradament que ben sovint serveix de mida de comparació si arriba anar al cossi.

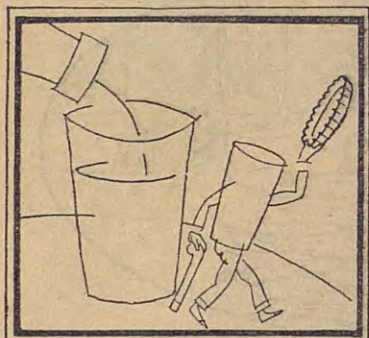
El seu llinatge és de la més antiga, rànica i acreditada noblesa. Entre d'altres que podríem citar, hi han les de Suro, de Cossi i de Bassa.

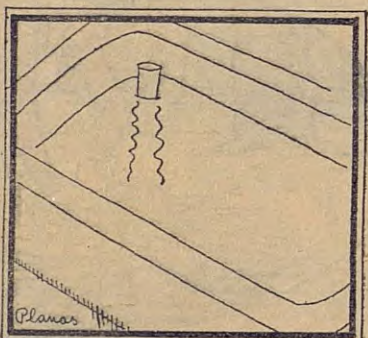
El caràcter del tap és més aviat seriós i reposat, però un cop entregat a la gresca també sap fer tabola i mou gran remor en destapar-se el Xampany.

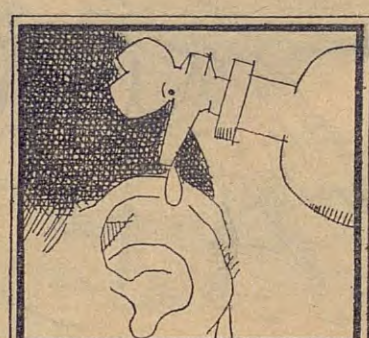
Fora d'aquests cassos és més aviat sobri i no sé que ningú l'hagi trobat que no es pugui aguantar dret; ans el contrari, sempre està a punt de realitzar...

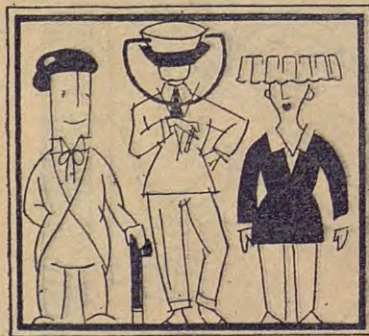
els més perillosos equilibris. Partidari decidit del regim hídric, el trobareu en totes les estacions termals i els balnearis; sempre de nas a l'ampolla...

que no abandona fins que és buida. La vida de balneari no li fa, però, oblidar els seus deures domèstics, i a casa el trobareu a l'aiguera:

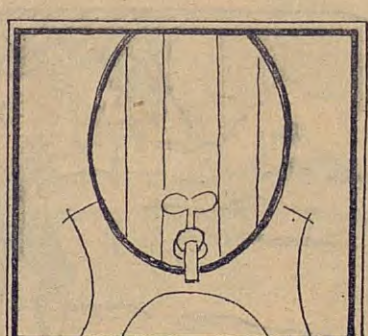
Molt reservat, no deixa escapar res del que se li confia, siga bo siga dolent. Com a màxim dona els seus secrets gota a gota, amb certa parc·mònia.

Esperit modern i refinat, accepta pel seu us les més estranyes combinacions amb diferents matèries: porcellana, llautó, goma... i es vesteix amb parafina, lacre, or, argent...

Per tal de complaure, tot ho tapa. El seu altruisme és legendari: (Posa-hi un tap) El pagès que ho sap bé prou, li demana sovint els seus serveis i el força quan posa el vi en les botes.

Mes, aïl el pobre tap acaba cruelment atravesat per una barrina i, el que és pitjor, reemplaçat per una aixeta. Això quan sense gaires compliments, no se l'engega a casa seva... a can taps!

El rellotge

Dibuixos de CORNET

per APELES MESTRES

Feia una nit negra com una gola de llop. Pels carrers no passava una ànima; no es sentia res, ni un mal piano apunyegant un fox-trot, ni un gramofon carraspejant un *couplet* de la Meller! Res! Allò, més que un barri d'una ciutat viva, semblava el desert de Sahara una nit que no hi fessin funció, vull dir que no hi bufés el simun.

De cop van sentir-se passos..., sí, no hi havia dubte: eren passos que s'anaven acostant; i en efecte, un pacífic ciutadà — pacífic no vol dir poruc — amb pas decidit: tras, tras, tras, avençà arriat a la part de les cases.

Però, en tombar una cantonada, s'aturà en sec, o millor dit, l'aturaren; s'ha topat amb una altra ombra humana que, sorint de tras-cantó, li cau damunt en sentit contrari. La sorpresa — no cal dir-ho — és desagradable; les dues ombres, murmuren entre dents una exclamació intel·ligible, es donen volta i a la fi se separen, seguint cadascú el seu camí.

Però de sobte el ciutadà pacífic se sent escomés per un dubte:

— Que no hagi sigut una topada intencionada!... Que no fos un lladregot que...

I instintivament es posa la mà a la butxaca esquerra de l'armilla.

— No ho he dit? — exclama el ciutadà pacífic, lo qual, com he indicat, no vol dir poruc. — Lladre! M'ha fet saltar el rellotge!... Però no se'n riurà!

I foguejant d'indignació arrenca a córrer en el sentit en que ha desaparegut el lladre. L'aconsegueix, li planta la grapa al clatell i amb veu de tro li crida:

— El rellotge! El rellotge de seguida, o sinó t'escanyo!

Davant d'un argument tan convincent, el lladre es treu el rellotge, el posa a la mà del seu interlocutor i desapareix precipitadament.

El ciutadà llença un esbufec de satisfacció i exclama en son interior.

— Ves si ho he dit!... Però aquesta vegada li ha sortit el tret per la culata; no s'ho esperava trobar sabata en son peu!... Ah, si tota la gent de bé fes com jo, la gent dolenta no se la camparia tan a la fresca!

I tras, tras, tras, amb aire victoriós segueix el seu camí fins a arribar a casa seva.

II

— Noia, — diu a la seva muller, amb el pit inflat d'orgull. — Poc saps tu la que m'acaba de passar!

— Què t'ha passat? — pregunta aquesta, ansiosa.

— Res, un lladregot que volia robar-me el rellotge.

— I se n'ha endut un bon xasco. veritat?

— Com ho saps?

— Home, no dius que volia robar-te'l?

— Oh, volia! No volia, sinó que me l'ha robat.

— Com pot ésser?

— Però jo li he corregut al darrera, li he plantat mà al clatell i li he fet tornar.

- Com pot ésser?...
- Tal com ho sents.
- Però, com pot ésser, torno a dir-te, si no el duies.
- Com, que no el duia, mira-te'l.

— Però si te l'has descuidat damunt de la calaixera... Té, aquí el tens.

El ciutadà, estupefacte, es posa la mà a la butxaca, treu el rellotge... i es queda veient visions. En efecte, aquest no és el seu... I no tan sols no és el seu, sinó que és molt millor que el seu.

Llavors, és dir llavors, després d'una bona estona d'embutiment del qual li costa bon xic sortir-ne, comprèn que, lluny d'haver-se topat amb un lladre, s'ha topat amb ciutadà honrat, pacífic com ell, però més poruc, que, creient que se les havia amb un lladre de debò, ha cregut que lo més prudent i lo més curt, era fer lo que se li manava, i salvar la pell.

De manera que ara resultava que el veritable lladre era ell; ell, un home honrat... honrat fins aquell moment en que deivava de ésser-ho ja que, amb les agravants de nocturnitat, obscuritat i a mansalva, havia robat un rellotge!!!

III

Al sent-demà apareixia en la secció de pèrdues de tots els diaris de la capital, el següent anunci:

«L'individu que en passar ahir, a les dotze de la nit, per la Diagonal, entre els carrer de Girona i Bailèn, va perdre un rellotge d'or, marcat amb el monograma R. P., pot servir-

se passar pel carrer **, número **, pis **, on, demés de tornar-li el rellotge li seran donades tota mena d'explicacions. No s'exigirà la més petita gratificació.»

APELES MESTRES

L A U o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Es Cuaty... Deu haver vist alguna cosa — deia Lau tot anant-sen pel corredor guiat altre cop per la mà de Made-moiselle Biard. — No feu res... Espereu el meu avís...

Un cop al carrer, l'ombra de Cuaty se li acostà i li signà vers el Nort. No s'hi veia res, però en venia una fressa com de cavalls al pas.

— Potser és la ronda — mormolà En Lau tot posant-se a caminar en sentit opost, acompanyat de l'indi.

Li va costar d'adormir-se. La conversa que acabava de tenir, la idea d'alliberar el Roig, el feien giravoltar sobre l'amaca sense trobar la jeia del son.

De més a més, la empremta d'aquella mà que l'havia conduït amb una mena d'autoritat a través del corredor ombrí-vel, no era una empremta fàcil d'esborrar.

— Ah, és ximple pensar en aquestes coses en tals moments!... — feia revoltant-se contra la seva feblesa. Però tornava a recordar la pressió dels dits de seda i dues paraules dites amb una veu tot just perceptible, en l'instant de tancar la porta: *Bonne nuit!*

El suborn

L'endemà matí, Lau havia pres no un determini, sinó un seguit de determinis. La prudència amb que havia procedit fins aleshores, li apareixia com una mena de badoqueria i

gairebé se n'acusava. Ara tornava a ésser el Lau dels millors moments! Ara!

Se n'anà de dret a la presó i demanà per parlar amb l'alcaide o amb el capità de la guàrdia. Va ésser aquell el qui el va rebre.

— Vinc des de les vores del Guatemy perseguint un bergant que, tal vegada teniu aquí dins engarjolat. Es un minyó escardalenc, de pèl roig... Crec que és català .. Estic segur que és l'home més poca-vergonya del món...

L'alcaide va caure-hi de seguida.

— Sí, que el tenim aquí. Fa a la ratlla de dos mesos i em penso que ningú se'n recordarà de treure'l. No sé quin és el seu crim...

— Ah, jo sí. No l'hauran empresonat pel que jo sé, però s'ho ben mereixia. Imagineu...

Aleshores Lau va contar amb tots els detalls que la seva imaginació va dictar-li una història de robatori, el protagonista de la qual era el Roig. Va abusar de la seva confiança, essent al seu servei i va afanar-li un bé de déu d'unces.

— Aquí no les va pas dur! — va dir amb vivesa l'alcaide Jo mateix el vaig fer escorcollar i no duia més enllà de cent rals.

— N'estava segur — va respondre En Lau abaixant la veu i mirant a dreta i esquerra com aquell que s'assegura que ningú l'escolta abans de fer una confidència preciosa. — El brètol no va tenir temps d'emportar-se el tresor perquè va conèixer que jo començava d'espiar-lo. Tinc indicis que em permeten de creure que va soterrar les meves unces en el bosc, el dia mateix que jo havia pres el determini da tirar-li les boleadores...

— De manera que vos veniu per mirar de saber on ha soterrat els diners? — va fer l'alcaide lentament, com si volgués penetrar-se bé del problema.

— Exacte! — va contestar Lau.

— Molt diner, molt diner? — va respondre l'alcaide amb volubilitat fingida.

— Molt... Us quedareu boca-badat quan us ho digui. Un hom no surt de casa, abandona els negocis i fa cinquanta jornades per una porqueria; ja ho podeu comprendre.

— Naturalment. Es el que jo dic — va comentar el funcionari amb visible interès. — Tanmateix si aquest brètol del pèl roig us ha anat estafant de mica en mica, us serà difícil de saber la xifra, baldament sigui aproximada...

— No. La sé amb bastant exactitud perquè gairebé tota és producte d'una sola operació especialment reeixida — va dir En Lau accentuant l'aire misteriós de les seves paraules.

— Ah, sí? — mormolà l'alcaide fent un seguit de moviments afirmatius amb el cap.

Lau comprengué que havia arribat el moment de reblar el clau.

— Sou un home d'honor, em penso? — va dir amb veu sorda i solemne.

— Ho sóc — respongué l'alcaide.

— Capaç de guardar un secret, de mantenir una paraula?

— A un cavaller no cal preguntar-li-ho — respongué inflant el pit amb gallardia.

— Aleshores, deixeu-me dir-vos que el diner que m'ha pres aquest minyó era fruit d'una sola operació feta a través de la frontera del Brasil, amb els portuguesos...

— Contraban! — exclamà l'home amb més goig que pena.

— Sí; clar i net... Suposo que agraïreu aquesta prova de confiança... Puc assegurar que la quantitat puja més de mil cinc-centes unces.

— Mosca!

Entre els dos homes regnà un silenci. S'havien assegut al voltant d'una taula en una sala del cos de guàrdia. Lau concentrava totes les seves energies per arribar a la conclusió que desitjava. L'alcaide Quijano rebutjava amb progressiva feblesa els assalts de la seva coberança.

— Aleshores, és clar; no podeu acudir al governador perquè... — insinuà l'alcaide.

— Perquè se m'ho quedaria tot; mal llamp el mati! — interrompé Lau amb indignació.

— Jo de bon grat us ajudaria, però la meva reponsabilitat és gran, comprengueu-ho — seguí l'alcaide entrant en el pendent de les concessions remunerades.

— Ho comprenc i estic disposat a... com ho diré?... a indemnitzar-vos — pronuncià En Lau. — No sóc mesquí; sé apreciar les coses i els homes. Si vós m'ajudeu eficaçment, us donaré la tercera part del tresor...

— Fugiu! — va dir el funcionari tot fent un gest vague amb la mà

dreta. — No pretenc pas especular... Només cobrir-me davant qualsevol contrarietat.

— Es clar, és clar — va afegir en Lau decidit a no negligir res per assolir el seu objecte. Des d'ara jo vull demostrar-vos la meva bona disposició i no m'en aniré sense fer-vos a mans vint unces a compte.

— Tampoc a mi em doldrà res per demostrar-vos la meva simpatia — exclamà l'alcaide Quijano, content d'haver passat el moment difícil i de trobar-se ja en un terreny desembarassat. Vaig immediatament a aplicar la tortura a aquest minyó del pèl roig i cantarà com una calàndria!

— Nol — cridà Lau, esgarriat davant aquella proposta. L'alcaide s'aturà, sobtat.

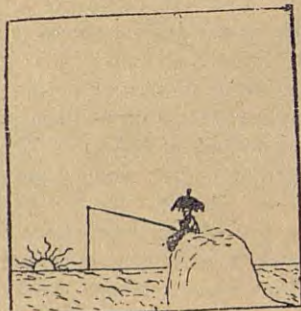
— Vull dir — va fer Lau refent-se instantàniament — que no en treuríem res i tal vegada esgarrariem la solució del problema. Quines entressenyas voleu que ens dongui per guiar-nos amb seguretat dins una selva com la que hi ha per aquells indrets? Només ell mateix sobre el terreny podrà re-trobar el tresor. Penseu, de més a més, que a cinquanta jornades de distància no podem consultar cap dubte. D'altra banda, si ell restés aquí, després d'haver patit la tortura, pot comprometre-us parlant-ne a qualsevol company vostre...

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 237 — M.ª BERTRANPETIT

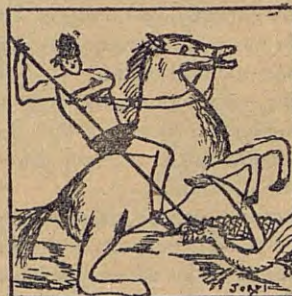
A mi m'agrada pescar
en el riu o bé en el mar
prò molt més a la cassola
que a xi no em tinc de mullaa

N.º 238 — AMELIA GAMBOA

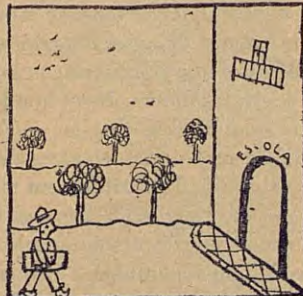
Fer vestits per a les nines
es el meu major delit
i gasto moltes bobines
fent-ne al meu nino polit

N.º 239 — JORDI FONTANET

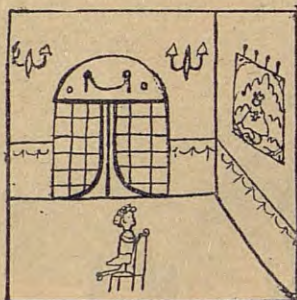
Encar que amb molt poca manya
tan sols goso amb dibuixar
Sant Jordi matant l'aranya
per Catalunya honorar

N.º 240 — LLUIS FONTANET

A mi m'agrada i no es guassa
aplicar-me i estudiar
perquè no em donguin carbassa
quant me'n vaig a examinar

N.º 241 — M. FONTANET

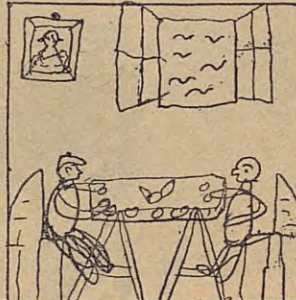
Lo que més m'agradaria
no m'ho deixarien dir
però prege cada dia
per a poder-ho gaudir

N.º 202 — M. PASCUAL

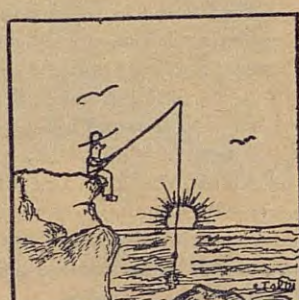
A n'ami m'agradaria
vora del mar sempre estar
per poder jugà a la sorra
i aprendre de nedar

N.º 243 — JOAQUIM LLEDÓ

Per tots Sants els panellets
i per Nadal els turrons
i els besems acreditats

N.º 244 — JORDI FONTANET

Anar a pescar amb canya
a mi m'agrada bastant
puix amb paciència i manya
el peix anaba picant

N.º 245 — ANDREU GAMBOA

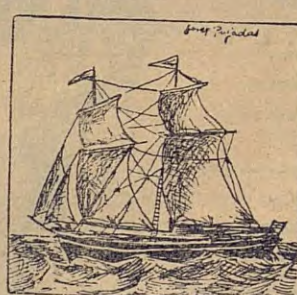
M'agrada molt l'excursió
sobre tot les de la neu
i el dia de l'Ascensió
vaig anar al Pirineu

N.º 246 — FRANCESC ROS

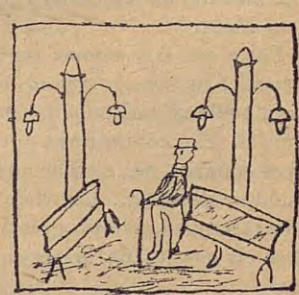
A mi m'agrada l'estiu
perquè caço la perdiu
prò més m'agrada l'hivern
per estar vora el caliu

N.º 247 — JOSEP PUJADES

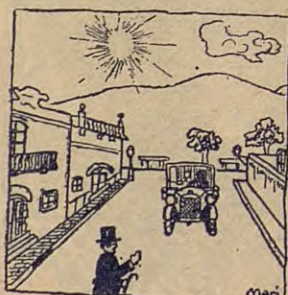
Per mi aixirit VIROLET
deixant apart el pescar,
lo millor és navegar
per distreure's un ratet

N.º 248 — JOSEP PAITUVI

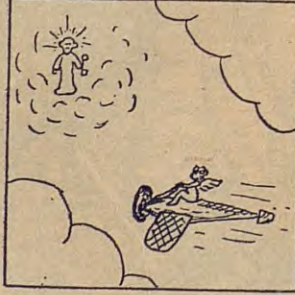
Com que em plau el passejar
me'n vaig al Passeig de Gràcia
i allí puc en raonar
amb la senyoreta Engràcia

N.º 249 — MANUEL MARÍ

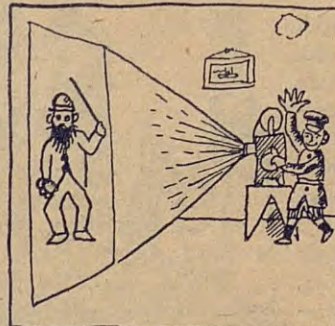
Com que porto molta presa
i el minut el tinc comptat
pendré aquest taxi que travessa
i hi seré més aviat

N.º 250 — MERCE TRESSERRA

Seria el meu gran anhel
construir un aeriplà
que sens tenir de volar
en mori em pujés al cel

N.º 252 — RAFAEL MARLET

Ser dibuixant i fer versos
com ho fa el senyor Cornet
per podé obtén el gran premi
del concurs del VIROLET

N.º 251 — FRANCESC FERRER

A mi m'agrada pintar
i no menys el passejar
i anar-me'n a algun prat
per poder fer-hi un retrat

La papellona

La Mercè que es tan bufora

Capriciosa i joganera

La papellona ha volat

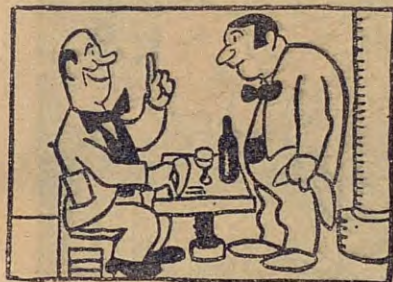
Solucions al
número passat

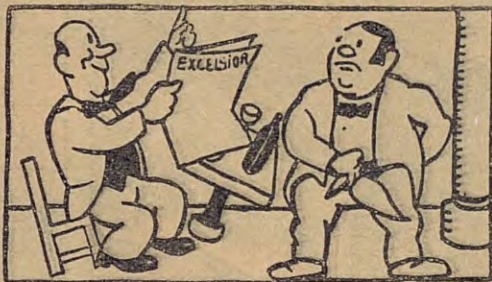
XX ~~ff~~ - t lo Ke Cmpre Ee lo

Rodons incomplets:
1. En Sirera a n'el Cisset, li va comprar un porquet. 2. Quant arribà Sant Martí, amb un gabinet l'occi. 3. I penjà en unes barres molts pernil i botifarres. Jeroglífic: Per aprofitar un botó, un va fer-se una casaca. Frase feta: Portar una creu molt grossa. Jeroglífic comprimit: Treseta. Entreteniment: crani.

NO FEU MAI CAS DE LO QUE PORTA EL EIARI (De *Dimanche Illustré*)

— Mestre: Aquest bistec és car; després de la rebaixa de la carn...
— A! Vosté sap que s'ha rebaixat la carn?

— Sí: Ho he llegit al diari.
— Psè! Ho por a el diari!.. Bola segura!...

— Mestre: Aquests espàrrecs me'ls compteu més cars; Que no sabeu que també s'han abaixat?

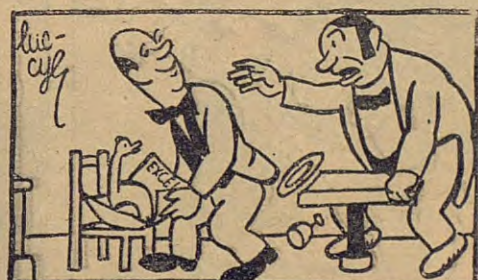
— Ho dúu el diari? No faci mai cas de lo que dúu el diari!

— Mestre: Vos m'heu apujat el formatge; Què no sabeu que no s'ha apujat pas?
— Sí, ja ho sé; ho porta el diari... com sempre: Bola segura!..

— Calla! M'emportaré aquest pollastre; el posaré dintre el diari... ja que s'ha proposat robar-me, jo li aplicaré la llei del Talió

— Lladre! L'he atrapat «infraganti»!..
— Oh!.. No havíem quedat en que no hem de fer cas de lo que porta el diari?..

Idil·li desgraciat

per MIRET

Preparava una cançó
un poeta carrincló

Com que la lluna fa el plè
ja refila com un be

Na Llustrina se l'escolta
per cent-vigèssima volta

El Marquès de Gatamaula
ja està típ de tanta llauna

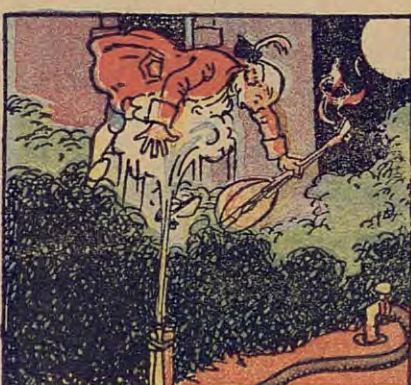
I per acabar d'un cop
va deixar-lo ben bé xop

Mes l'incendi d'aquell cor
no té pas aturador.

I amb el cervell estovat
el seu plan ha rumiat

Esdeingué amb tal troballa
l'inventor de l'ou com balla

Els dos amants, fit a fit,
parlaren tota la nit

Fins que en ésser matinada,
me'l filen, mala negada!

El Marqués, que no té cor,
va tancar el brollador

I se'n va entornar a casa
a garrotades, per asel